

در رسانه های بزرگ جهان چه میگذرد؟؟؟

یک پژوهش منسجم برای اولین بار

بخش ۳

پژوهش و گردآورنده استاد «صبح»

روزنامه های با تیراژ بلند

تیراژ روزنامه‌ها در کشورها به عنوان نشانه‌ای از توسعه یافتگی مطرح می‌شود. البته تیراژ روزنامه به معنی تعداد روزنامه‌های که فروخته می‌شود نیست، زیرا هر روزنامه تعدادی برگشتی در روز دارد اما می‌توان رابطه‌ای میان این دو برقرار کرد.

تیراژ در روزنامه‌ها عامل مهمی برای گرفتن تبلیغات و در نتیجه کسب درآمد است. هر چه روزنامه‌ای تیراژ بالاتری داشته باشد و مردم بیشتر آن را بخزند، صاحبان صنایع و بنگاه‌های اقتصادی رغبت بیشتری برای درج آگهی در آن دارند.

در بسیاری از کشورها، تیراژ روزنامه‌ها را موسسات مستقلی مانند "دفاتر بازرسی تیراژ روزنامه" اعلام می‌کنند تا آگهی‌دهندگان با اطمینان خاطر بیشتری در روزنامه‌ها آگهی بدهند. بر اساس آمارهای سال ۲۰۰۶ میلادی در حال حاضر کشورهای چین، هند، ژاپن، آمریکا، آلمان، انگلیس، فرانسه، روسیه، برزیل و ایتالیا بیشترین تیراژ روزنامه‌های دنیا را دارند. انجمن جهانی روزنامه‌ها (WAN) در سال ۲۰۰۵ آمار پرتیراژترین روزنامه‌های دنیا را منتشر کرد. در این آمار روزنامه‌های ژاپنی یومیوری شیمبون، آساهی شیمبون و ماینیچی شیمبون رده‌های اول تا سوم دنیا را در اختیار داشتند. روزنامه آلمانی بیلد در سال ۲۰۰۵ تنها روزنامه‌ای از خارج از قاره آسیا بود که در جمع ده روزنامه پرتیراژ دنیا راه یافت.

کانکائو ژیاوژی هم پرتیراژترین روزنامه چین در این سال شناخته شد. پرفروش‌ترین روزنامه آمریکا در این سال روزنامه یو. اس. ای تودی USA Today بود که در جمع پرتیراژترین روزنامه‌های دنیا رتبه سیزده را به دست آورد.

اما آمارها در سال ۲۰۰۶ اندکی تغییر کرد. در سال ۲۰۰۶ تعداد روزنامه‌های آسیایی که در میان ده روزنامه پرتیراژ دنیا قرار دارند به هفت کاهش یافت. در عین حال شصت روزنامه از میان صد روزنامه پرتیراژ دنیا در کشورهای چین، جاپان و هند منتشر می‌شوند.

انجمن جهانی روزنامه‌ها در گزارش امسال خود آورده است: «تیراژ روزنامه‌های پولی در سی و یک درصد کشورهای مورد بررسی این انجمن افزایش یافته است. در نیمی از کشورها ثابت مانده و در نوزده درصد کاهش یافته است.»

بیش از پنجم و پانزده میلیون نفر در جهان هر روز روزنامه می‌خرند. این رقم در سال ۲۰۰۲ چیزی در حدود چهار صد و هشتاد و هشت میلیون نفر بود. به این ترتیب میانگین افرادی که در سال ۲۰۰۶ میلادی هر روز روزنامه می‌خواندند، چیزی در حدود ۱.۴ میلیارد نفر بود.

در سال ۲۰۰۶ میلادی تعداد روزنامه‌های منتشر شده در همه دنیا، به جز آمریکای جنوبی افزایش یافت. در آمریکای جنوبی این تعداد ۲۰۰۶ نسبت به سال پیش از آن ثابت ماند. در آسیا تعداد روزنامه‌ها هفت درصد، در اروپا ۱.۳ درصد، آمریکای شمالی ۰.۶۷ درصد، در آفریقا ۱.۲

درصد، در استرالیا و اقیانوسیه ۱۴ درصد. تیراژ روزنامه‌ها در آمریکا در سال ۲۰۰۶ میلادی نسبت به سال پیش از آن ۹ درصد کاهش یافته است. میزان این کاهش در دوره پنج ساله که از سال ۲۰۰۱ آغاز شد، به ۱۸٫۵ درصد می‌رسد.

پرتیراژ ترین روزنامه ها

یومیوری شیمبون - جاپان ۱۴.۰۶۷.۰۰۰ --نسخه

آساهی شیمبون - جاپان ۱۲.۱۲۱.۰۰۰ --نسخه

ماینچی شیمبون - جاپان ۵.۵۸۷.۰۰۰ ---نسخه

نیهون کیزاکی شیمبون - جاپان ۴.۶۳۵.۰۰۰ ---نسخه

چونچی شیمبون - جاپان ۴.۵۱۲.۰۰۰ ---نسخه

بیلد -آلمان ۳.۵۴۸.۰۰۰ --نسخه

رفرنس نیوز - چین ۳.۱۸۳.۰۰۰ ---نسخه

تایمز آو ایندیا - هاند ۴.۲۰۰.۰۰۰ ---نسخه

سان- بریتانیا ۲.۹۸۶.۰۰۰ ---نسخه

پپلز دیلی - چین ۲.۸۰۸.۰۰۰ ---نسخه.

همچنان پرتیراژ ترین روزنامه جهان با ۱۴/۶ میلیون نسخه در روز در جاپان منتشر می شود. کشوری چون جاپان در قاره آسیا وجود دارد که پرتیراژ ترین روزنامه های جهان را به خود اختصاص داده است. گینس که رکوردهای جهان را منتشر و ثبت می کند، پرتیراژ ترین روزنامه جهان را روزنامه جاپانی (یومیوری شیمون) اعلام کرد، که در سال ۱۸۷۴ میلادی کار خود را آغاز کرده است. و در حال حاضر دارای تیراژ چهارده میلیون و ششصد هزار نسخه در روز می باشد.

لیست جدید گینس شامل یکصد روزنامه پرتیراژ جهان می باشد که پنج رتبه نخست آن متعلق به کشور آسیایی جاپان است. که گوی سبقت را از کشورهای اروپایی و آمریکا نیز ربوده است و به رکوردهای دست نیافتنی رسیده است.

بزرگترین روزنامه های عربی زبان

الوفاق al-vefagh. com

الخبر elkhabar. com

تشرین teshreen. com

القدس alquds. com

الحيات alhayat. com

الوطن al-watan. com

روزنامه نیویارک تایمز- تنوری جنگ هاورنگها

نیویارک تایمز روزنامه ای آمریکایی است که محل انتشار آن شهر نیویارک می باشد و از توزیع بین المللی برخوردار است. مالکیت این روزنامه از آن شرکت نیویارک تایمز است که ناشر و مالک چهل و هفت روزنامه دیگر از جمله اینتر نیشنل هرالڈ تریبون و بوستون گلاب نیز می باشد. این روزنامه از معروفترین روزنامه های صبح ایالات متحده است که در سال ۱۸۵۱ آغاز به کار کرد اما از همان ابتدا بر خلاف سایر همتایان خود از سطحی نگرانی اجتناب ورزید و فعالیت خود را بر روی انعکاس اخبار مهم و گزارش های دقیق متمرکز کرد. نیویارک تایمز به جای پرداختن به حوادث پیش پا افتاده، به موضوعات فرهنگی و فکری پرداخت و همین باعث جلب مخاطبان روشن فکر و تحصیل کرده شد اما همین امر از سوی دیگر باعث شد تا روزنامه در آن روزها مخاطبان عام خود را از دست دهد و به ورطه ی ورشکستگی افتاد. موسسان اصلی نیویارک تایمز در سال ۱۸۵۱ میلادی هنری جرویس رایموند و جورج جونز رایموند بودند که در سال ۱۸۵۶ آسوشیتد پرس را نیز بنیان نهادند. در سال ۱۸۹۶ آدولف نیمون اوکز نیویارک تایمز را خرید و تحت هدایت وی این روزنامه از شهرتی جهانی برخوردار گشت. نیویارک تایمز در ابتدا همه روزه بجز یکشنبه ها منتشر می شد، البته بجز دوره ی جنگ های داخلی آمریکا در اوایل دهه ی ۱۸۶۰ که انتشار شماره های یکشنبه نیز در دستور کار این روزنامه قرار گرفت. این روزنامه اولین بار در سال ۱۹۱۸ به خاطر ارائه ی گزارش های خبری و مقالات درباره ی جنگ جهانی اول موفق شد اولین جایزه ی ادبی پولیتزر را از آن خود کند. نسخه ی بین المللی نیویورک تایمز در سال ۱۹۴۶ شروع به کار کرد اما در سال ۱۹۶۷ انتشار آن متوقف شد و برای انتشار روزنامه ی اینترنشنل هرالڈ تریبون در پاریس با مالکان نیویارک هرالڈ تریبون و واشنگتن پست به توافق رسید.

گزارش کامل غرق شدن کشتی معروف تایتانیک در سال ۱۹۱۲ شهرت خوبی برای روزنامه به ارمغان آورد، در حالیکه بلافاصله با آغاز جنگ جهانی اول این روزنامه به صف مهمترین روزنامه های جنگ پیوست و با اینکه به لحاظ بعد مسافتی دورتر از سایرین به صحنه جنگ بود، اما گزارش های ویژه و اخبار منحصر به فردی منتشر کرد و این باعث کسب شهرت بین المللی برای این روزنامه شد و این رویه همچنان در خلال جنگ جهانی دوم و سالهای بعد از جنگ ادامه داشت. انتشار اسناد پنتاگون در خصوص جنگ ویتنام در نیویارک تایمز موج عظیمی را در ایالات متحده ایجاد کرد و روزنامه به دلیل انتشار اسناد سری راهی محکمه شد، اما دیوان عالی ایالات متحده آن را تبرئه کرد. نیویارک تایمز در حال حاضر یکی از برجسته و معروفترین روزنامه های آمریکا و جهان است، اگرچه به لحاظ تیراژ پس از روزنامه های یو اس ای تودی و وال استریت ژورنال در آمریکا قرار دارد.

این روزنامه بنا بر سنت خود متن کامل سخنرانی ها و بحث های مهم را منتشر می کند. خانواده ی سولز برگر هم اکنون مالک شرکت نیویارک تایمز می باشند. نیویارک تایمز تاکنون ۹۴ جایزه پویتزر را از آن خود کرده است، جایزه های که برای ژورنالیسم در آمریکا هر ساله توسط پوهنتون کلمبیا اعطا می شود. دفتر مرکزی نیویارک تایمز در شهر نیویارک است و دارای شانزده دفتر در منطقه ی نیویارک ۱۱ دفتر در سطح ملی و ۲۶ دفتر در سطح بین المللی است.

در سال گذشته میلادی تیراژ این روزنامه يك ميليون و صد و سی و یک هزار نسخه در روزهای کاری و يك ميليون و ششصد و هشتاد و یک هزار نسخه در روز یکشنبه اعلام شد. فعلاً نیویارک تایمز یکی از پرفروش ترین روزنامه های جهان است. توجه ویژه آن به ورزش به خصوص بیس بال، مصاحبه با ستاره های ورزشی و سینما و پوشش وسیع اخبار ورزشی از مشخصه های بارز آن است. بخش های مختلف نیویارک تایمز را می توان به شرح زیر دانست: بخش اخبار: شامل اخبار بین المللی، ملی، واشنگتن، تجارت، تکنولوژی، علوم، صحت، ورزش، منطقه نیویارک، تعلیم و تربیه، آب و هوا و آگهی های ترحیم؛

بخش اظهار نظرها شامل متن های مدیر مسوول، ستون سرمقاله ها و نامه های به مسوول؛ بخش مطالب متنوع شامل هنر، کتاب، سینما، تئاتر، سفر، راهنمای نیویارک، خانه و باغبانی، مد و سبک، بازی و کاریکاتور. نیویارک تایمز از سال ۱۹۹۵ نیز حضور موثر و قابل توجهی در عرصه ی رسانه های اینترنتی داشته است و یکی از بهترین و برجسته ترین وب سایت های خبری از آن این روزنامه است. سایت اینترنتی آن به صورت کلی این است که مطالب و مقالاتش را تا يك هفته به صورت آن لاین در اختیار کاربران قرار می دهد و برای دسترسی به مقالات قدیمی باید مبالغی پرداخت کرد. وب سایت نیویارک تایمز پنجصد و پنجاه و پنج میلیون صفحه در مارچ ۲۰۰۵ داشت.

نیویارک تایمز نیز به مانند بسیاری از سازمان های خیری عمده اغلب متهم به کوچک یا بزرگنمایی برخی از حوادث و اخبار خارج از اهداف و عرف روزنامه نگاری شده است.

برخی محافظه کاران معتقدند که اخبار نیویارک تایمز بیشتر بر اساس مشی و مشرب لیبرالیسم خصوصا در موضوعات اجتماعی مبتنی هستند. بر اساس مطالعه ای که سال گذشته درباره ی پوشش اخبار رسانه های آمریکا در ده سال گذشته صورت گرفت، نیویارک تایمز در میان بیست رسانه ی خبری آمریکا به لحاظ مشی لیبرالی در رتبه ی سوم قرار گرفت.

اگرچه در طول نیم قرن گذشته از زمان دولت آیزنهاور در هیچ يك از رقابت های ریاست جمهوری مشی نشراتی روزنامه مبتنی بر حمایت از نامزد خاصی نبوده است اما این روزنامه گرایشی نسبتا محسوس به حزب جمهوری خواه داشته است. نیویارک تایمز به لحاظ تحلیل های بین المللی که درج می کند، بسیار مورد توجه اهل فن است و مصاحبه های آن با شخصیت های مهم سیاسی جهان، همچنین درج اخبار سری و جنجالی مربوط به کشورهای مختلف جهان از دیگر ویژگی های نیویارک تایمز است.

این روزنامه در حال حاضر در قطع بزرگ و بر روی کاغذ سفید منتشر می شود. ناشر این روزنامه آرتور اوکز سولز برگر پسر است که از سال نوزده نودودو میلادی این امر را در اختیار دارد. از سال ۱۹۶۳ تا ۱۹۹۲ پانچ سولز برگر، پدر وی تصدی این امر را بر عهده داشت. مدیرمسئول این روزنامه از سال دوهزاروسه بیل کلر است. دیوید بروکز، مائورین داود، توماس ال. فریدمن، باب هربرت، نیکلاس دی کریستوف، پل کروگمن، گرچن مورگنسوف، فرانک ریچ، جان تیرنی و ویلیام سافیر سر مقاله نویسان اصلی نیویارک تایمز هستند.

هفته نامه ی نیوزویک یا نشریه ی افشاگری ها

نیوزویک هفته نامه ای است که در نیویارک منتشر می شود و گستره ی توزیع آن ملی و بین المللی است. این هفته نامه پس از هفته نامه ی تایم به لحاظ تیراژ انتشار بزرگترین مجله ی هفتگی در ایالات متحده است و پس از این دو با فاصله ی زیادی هفته نامه ی معروف یو. اس نیوز اند ورلد ریپورت قرار دارد. نیوزویک که به زبان انگلیسی منتشر می شود به لحاظ تحت اللفظی به معنای اخبار هفته است.

هفته نامه ی نیوز ویک هفته نامه ای است که در نیویارک منتشر می شود و گستره ی توزیع آن ملی و بین المللی است. این هفته نامه پس از هفته نامه ی تایم به لحاظ تیراژ انتشار بزرگترین مجله ی

هفتگی در ایالات متحده است و پس از این دو با فاصله‌ی زیادی هفته‌نامه‌ی معروف یو. اس نیوز اند ورلد ریپورت قرار دارد. نیوزویک که به زبان انگلیسی منتشر می‌شود به لحاظ تحت‌اللفظی به معنای اخبار هفته است. این هفته‌نامه در ۱۷ فبروری ۱۹۳۳ به وسیله‌ی توماس جی. سی. مارتین که خود مدیر اخبار خارجی نشریه‌ی تایم بود، تاسیس شد. سبک مارتین در این هفته‌نامه همان بود که در تایم رایج بود با این تفاوت که او نیوزویک را محدود به خبر نکرد و کوشید تا علاوه بر درج اخبار ویژه پیرامون رویدادهای مندرج در این نشریه، ستون‌های تحلیلی با امضای افراد معتبر ارائه نماید.

اولین شماره‌ی نیوزویک به مناسبت نام آن بر روی جلدش هفت تصویر مرتبط با اخبار مهم هفته داشت. در سال ۱۹۳۷ مالکوم مویبر رییس و مدیر نیوزویک شد. مویبر بر گسترش ستون‌های تحلیلی-تفسیری مجله تاکید کرد و حیطه‌ی توزیع و پوشش اخبار آن را بین‌المللی‌تر ساخت.

بعد از جنگ جهانی دوم نشریه رنگ و بویی دیگر یافت و با استخدام تعداد بیشتری خبرنگار زنده و ورزیده، بسیار زنده‌تر و روزتر شد. این روند با فروش نیوزویک در سال ۱۹۶۱ به فیلیپ گراهام ناشر واشنگتن پست سرعت بیشتری هم یافت به گونه‌ی که در این دهه نیوزویک یک سر و گردن بالاتر از دیگر هفته‌نامه‌های خبری رقیب بود. شرکت واشنگتن پست عمده‌ی سهام چندین روزنامه‌ی دیگر را نیز در اختیار دارد؛ از جمله روزنامه‌های گازت GAZETTE و ۱۱ نشریه‌ی نظامی. تلویزیون‌های WDIV در دیترویت، KRRC در هوستون، WPLG در میامی، WKMG در اورلاندو، KSAT در سان آنتونیو، WJXT در جکسونویل نیز متعلق به این شرکت هستند.

لازم به ذکر است که سه مجله‌ی مهم آمریکا یعنی تایم، نیوزیک و یو. اس نیوز اند ورلد ریپورت تحت اختیار یهودیان می‌باشند. هفته‌نامه‌ی تایم از زیر مجموعه‌های مجتمع تایم وارنر کامیونیکیشنز Time Warner Communications است. مجتمع تایم وارنر در سال ۱۹۸۹ از ادغام دو شرکت Time و Warner Communications تشکیل شد. مدیر عامل تایم وارنر کامیونیکیشنز جرالد لوین یهودی است. هفته‌نامه‌ی نیوزویک نیز تحت تملک شرکت واشنگتن پست است که مالک این شرکت کاترین می‌یر گراهام یهودی است.

یو. اس نیوز اند ورلد ریپورت با تیراژ هفتگی ۲/۲ میلیون نسخه تحت تملک مورتیمر بی زوکرمن یهودی است. وی مالک روزنامه‌های آتلانتیک مونثلی Atlantic Monthly و دیلی نیوز است. دیلی نیوز ششمین روزنامه پر تیراژ آمریکا می‌باشد. نیوزویک در میان سه هفته‌نامه‌ی مطرح آمریکا لیبرال‌ترین خط مشی نگارش را دارد. نگارش روان، پردازش صریح و موثق به موضوع و بررسی جوانب رویدادها مهمترین خصیصه‌ی گزارش‌های مندرج در نیوزویک است.

نیوزویک در هر شماره موضوع مهم خود را تحت عنوان رویداد روی جلد بیشتر در قالب تصویر بر روی جلد می‌آورد در حالی که در صفحات داخل موضوع را از جهات گوناگون بررسی کرده و با

درج مصاحبه‌هایی با کارشناسان و صاحب نظران پیرامون آن موضوع جوانب مختلف آن را به اطلاع خوانندگان می‌رساند. در این گزارش می‌توان دیدگاه‌های مختلفی پیرامون آمار و ارقام مرتبط با آن موضوع یافت در حالی که عکس‌های خبری مندرج نیز کمک شایانی به مخاطب برای درک موضوع می‌کند. در سال ۲۰۰۳، تیراژ نیوزویک بیش از ۴ میلیون نسخه در هفته بود که تنها ۳/۱ میلیون آن در آمریکا توزیع می‌شد. این هفته‌نامه علاوه بر زبان انگلیسی به زبان‌های جاپانی، کوریا، یی، پولندی، روسی، اسپانیایی، عربی و فرانسه نیز منتشر می‌شود.

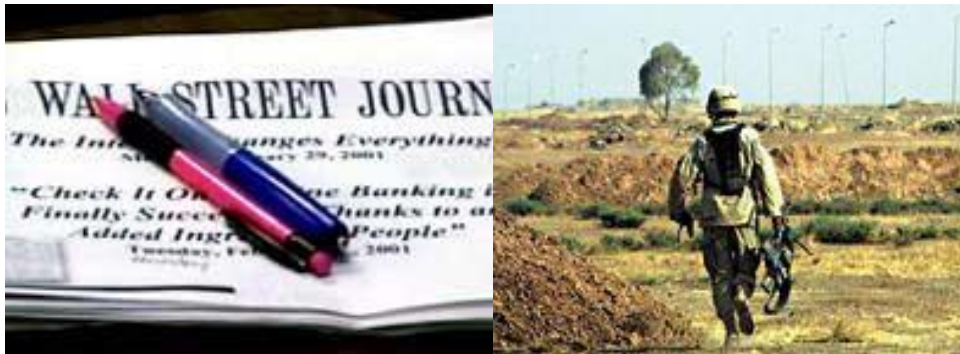
نیوزویک علاوه بر این که به صورت مکتوب انتشار می‌یابد دارای نسخه‌ی الکترونیکی نیز است و از برنامه‌ی رادیویی موسوم به نیوزویک روی خط نیز که با همکاری آسوشیتدپرس تولید و پخش می‌شود نیز برخوردار است. نیوزویک از ۱۷ دفتر برخوردار است که ۹ دفتر آن در نیویارک، لاس‌آنجلس، شیکاگو، دالاس، میامی، واشنگتن دی سی، دیترویت، بوستون و سان فرانسیسکو قرار دارند و بقیه‌ی دفاتر آن در پکن، کیپ تاون، بیت‌المقدس، لندن، مکزیکوسیتی، مسکو، پاریس و توکیو واقع هستند. در حال حاضر اولین مطلب مندرج در نیوزویک نظری به جهان نام دارد که در آن موضوعی با اهمیت جهانی در اندازه‌ی یک صفحه طرح می‌شود که عمدتاً تکیه‌ی آن بر مباحث انسانی و حقوق بشر است. در بخش دیگری از این نشریه اخبار مهم و کوتاه به صورت خلاصه و مختصر ارائه می‌شود. بخش موسوم به دیدگاه یکی از جالب‌ترین بخش‌های نیوزویک است که در آن می‌توان نقل قول‌هایی از افراد صاحب نام به همراه کاریکاتورهایی با موضوعات روز مشاهده کرد.

جهان، ایالات متحده، تجارت، جامعه و هنر دیگر بخش‌های مندرج در این نشریه‌اند. از سال ۱۹۹۸، نیوزویک به صورت دوره‌ی لیستی ملی از مکاتب را تحت عنوان بهترین مکاتب آمریکا منتشر می‌کند. همین اکنون معروفترین نویسندگان فعال در نیوزویک عبارتند از الینور کلیفت، هوارد فاینمن، استیون لوس، آنا کوپیندلن، جورج ویل، فرید ذکریا و رافائل ای. زیمکیویچ. آخرین صفحه‌ی نیوزویک معمولاً به مصاحبه با افراد صاحب نام در زمینه‌های مختلف از سیاست گرفته تا هنر و ورزش اختصاص دارد. مطالب مندرج و تحلیل‌های ارائه شده در نیوزویک عمدتاً به لحاظ حجمی کوتاه‌اند در حالی که بیشتر این مطالب نیز حاوی حجم متناسبی از اطلاعاتند و کلمات زاید در آن‌ها کمتر مشاهده می‌شود.

این هفته‌نامه‌ی تحلیلی- خبری مخاطبان بسیاری در سراسر جهان دارد و به عنوان یکی از معروفترین منابع خبری تحلیلی مد نظر کارشناسان و صاحب‌نظران است. نیوزویک در سراسر جهان مشترکین زیادی دارد در حالی که بسیاری نیز مشترک مادام‌العمر این نشریه‌اند.

وال استریت ژورنال نشریه پول و سرمایه

روزنامه ی وال استریت ژورنال در آسیا و اروپا نیز منتشر می شود. مهمترین رقیب وال استریت ژورنال به عنوان روزنامه ای اقتصادی فایننشیل تایمز در لندن است که دارای چند ویرایش بین‌المللی نیز می باشد. مالک وال استریت ژورنال شرکت داو جونز است. وال استریت ژورنال به پوشش اخبار مالی و تجاری آمریکا و بین‌المللی می پردازد. وجه تسمیه ی این روزنامه قرار داشتن دفتر مرکزی آن در خیابان وال استریت در نیویارک است. این خیابان قلب مالی و تجاری منطقه و مقر بازار بورس نیویارک می باشد. وال استریت ژورنال در ۸ جنوری ۱۸۸۹ بوسیله چارلز داو، ادوارد جونز و چارلز برگستر سر بنیان نهاده شد.

روزنامه ی وال استریت ژورنال یکی از متنفذ ترین روزنامه های اقتصادی دنیا است که در نیویارک منتشر می شود؛ روزنامه ای که تیراژ آن در سال ۲۰۰۵ به ۲/۶ میلیون نسخه رسید. این روزنامه همچنین در آسیا و اروپا نیز منتشر می شود. مهمترین رقیب وال استریت ژورنال به عنوان روزنامه ای اقتصادی فایننشیل تایمز در لندن است که دارای چند ویرایش بین‌المللی نیز می باشد. مالک وال استریت ژورنال شرکت داو جونز است. وال استریت ژورنال به پوشش اخبار مالی و تجاری آمریکا و بین‌المللی می پردازد. وجه تسمیه ی این روزنامه قرار داشتن دفتر مرکزی آن در خیابان وال استریت در نیویارک است. این خیابان قلب مالی و تجاری منطقه و مقر بازار بورس نیویارک می باشد.

وال استریت ژورنال در ۸ جنوری ۱۸۸۹ بوسیله چارلز داو، ادوارد جونز و چارلز برگستر سر بنیان نهاده شد. این روزنامه در ابتدا برای پوشش دادن به اخبار اقتصادی و هم چنین حمایت از سهام‌های شرکت داو جونز تاسیس گردید. توجه وال استریت به اخبار و رویدادهای ریز، توجه به خواست‌های خوانندگان و مردم و پوشش فراگیر و همه جانبه ی يك موضوع از همان ابتدا باعث جلب اعتماد مردم شد. این روزنامه با همین رویه به کار ادامه داد تا اینکه در دوران رکود این روزنامه برای ادامه حیات مجبور شد از اهداف اولیه که انعکاس صرف رویدادهای تجاری و اقتصادی بود فاصله بگیرد و به موضوعات دیگر و مورد توجه مردم روی بیاورد.

در این مقطع وال استریت ژورنال حوزه‌ی فعالیت خود را وسیع‌تر کرد و به موضوعات اجتماعی، فرهنگی، ادبیات و هنر نیز پرداخت. بعد از جنگ جهانی دوم این رویه کم‌رنگ‌تر شد و وال استریت ژورنال دوباره به رویه سابق برگشت. وال استریت تاکنون ۲۹ بار جایزه‌ی پولیتزر را به خود اختصاص داده است از جمله در سال‌های ۲۰۰۳ و ۲۰۰۴ این جایزه را به دلیل ژورنال‌یسم تبیینی و توضیحی خود دریافت داشت. یکی از نکاتی که همواره گردانندگان وال استریت ژورنال بدان افتخار می‌کنند نوع خوانندگان این روزنامه است. ۶۰ درصد خوانندگان وال استریت ژورنال را مدیران رده بالا با درآمد ۱۹۱ هزار دلار، خانه‌هایی با ارزشی ۲/۱ میلیون دلار و با سنی ۵۵ سال تشکیل می‌دهند. در دهه ۱۹۶۰ وال استریت ژورنال مبادرت به چاپ دو ستون روزانه در صفحه‌ی اول کرد که یکی از ستون‌ها تحلیلی و اختصاصی پیرامون تجارت و اقتصاد بود و دیگری به موضوعی جالب یا در خور توجه می‌پرداخت. این روزنامه که از دوشنبه تا جمعه منتشر می‌شود حاوی جدیدترین اخبار و گزارش‌های اقتصادی و تجاری جهان است که به صورت طبقه‌بندی شده به همراه تحلیل‌ها و گمانه‌زنی‌هاست. وال استریت ژورنال که به طور همزمان در ۱۰ نقطه آمریکا منتشر می‌شود در بیشتر شهرهای بزرگ و پر اهمیت به لحاظ اقتصادی دنیا خبرنگار دارد و همواره تحلیل‌ها را به روز و همزمان با خبر آنها درج می‌کند. در سپتامبر ۲۰۰۵ این روزنامه مبادرت به انتشار هفته‌نامه‌ای کرد که آن را برای مشترکانش می‌فرستد.

این حرکت یادآور ۳۰ سال پیش است که وال استریت ژورنال تنها روزهای شنبه منتشر می‌شد. انتشار هفته‌نامه با هدف جذب آگهی‌های بیشتر صورت گرفته است. در حال حاضر وال استریت ژورنال به صورت الکترونیکی نیز خوانندگان زیادی دارد به طوری که در سال ۲۰۰۴ تعداد مشترکان اخبار الکترونیکی آن ۷۱۲ هزار نفر بود.

وال استریت ژورنال در آمریکا بهترین روزنامه به لحاظ توزیع و پرتیراژترین به شمار می‌رود و توجه به روزنامه در زمان حال تنها به مسایل اقتصادی محدود نشده است و بنابر تجربه‌ی پیش از جنگ جهانی دوم کوشیده است تا مسایل و موضوعات دیگر را هم تحت پوشش قرار دهد. فارغ از تحلیل‌های اقتصادی و تجاری که در وال استریت منتشر می‌شود تحلیل‌های سیاسی، اجتماعی و هنری آن نیز در سطح بسیار بالایی قرار داشته و بسیاری از تحلیلگران و منتقدان صاحب نام در این نشریه می‌نویسند. وال استریت ژورنال دارای بخش‌های مختلفی به شرح زیر است:

بخش اول که عبارت است از اخبار شرکت‌های آمریکایی و بین‌المللی و همچنین گزارش‌های سیاسی و اقتصادی؛

بخش دوم شامل اخبار مربوط به بازار می‌باشد از جمله اخبار مربوط به تکنولوژی، رسانه‌ها و صنایع بازیابی. این بخش در ۲۳ جون ۱۹۸۰ آغاز به کار کرد؛

بخش پول و سرمایه که به پوشش و تحلیل اخبار مربوط به بازارهای مالی بین‌المللی می‌پردازد. این بخش در ۳ اکتبر ۱۹۸۸ آغاز به کار کرد؛

بخش شخصی که سه‌شنبه و پنج‌شنبه‌ها منتشر می‌شود و به پوشش اخبار مربوط به سرمایه‌گذاری‌های شخصی، مشاغل و فعالیت‌های فرهنگی می‌پردازد. این بخش در ۹ اپریل ۲۰۰۲ آغاز به کار کرد؛ بخش پایان هفته که روزهای جمعه منتشر می‌شود و شامل مطالب و اخباری درباره‌ی مستغلات، سفر و ورزش می‌باشد. این بخش در ۲۰ مارچ ۱۹۹۸ آغاز به کار کرد؛

بخش علایق که روزهای شنبه منتشر می‌شود و با هدف پر کردن اوقات فراغت خوانندگان مطالبی از جمله آشپزی، تغذیه، سرگرمی، فرهنگ، کتاب و امور منزل را پوشش می‌دهد.

وال استریت ژورنال به طور متوسط ۹۶ صفحه دارد و به لحاظ گرافیکی روزنامه‌ی ویژه‌ای است که صفحه‌آرایی متمایزی در مقایسه با سایر روزنامه‌ها دارد و این در حالیست که این روزنامه توانسته با ارایه جداول و آمارهای مختلف در کنار خبرها به جلب مخاطب و در عین حال امر مهم انتقال سریع مفاهیم و داده‌ها مبادرت کند. به لحاظ مثنی فکری وال استریت ژورنال را می‌توان پیرو مشرب محافظه‌کاری آمریکایی و لیبرالیسم اقتصادی دانست.

این روزنامه دیدگاهی سرسختانه در حمایت از بازار آزاد دارد و در عرصه‌ی سیاست و حکومت از مثنی و سیاست نئومحافظه‌کاری آمریکا تبعیت می‌نماید. این روزنامه هم چنین در امر مهاجرت نگرشی تجارتي به این پدیده دارد و خواستار اصلاح قانون مهاجرت است به طوری که حامی پر و پا قرص مرزهای باز و قانونی کردن وضعیت مهاجرین غیر قانونی می‌باشد. دیدگاه‌های وال استریت ژورنال به دلیل تاکید بر مردمان آزاد و بازارهای آزاد شباهت زیادی با هفته‌نامه‌ی اکونومیست دارد. در بحث اقتصادی از رژیم‌های نرخ ارز، وال استریت ژورنال حامی پرو پاقرص نرخ‌های ثابت ارز در قبال نرخ‌های شناور ارز است. این علیرغم حمایت و احترام آن به بازارهای آزادی می‌باشد.

به عنوان مثال گردانندگان وال استریت ژورنال به شدت حامی تثبیت نرخ یوان چین در برابر دالر می‌باشند در حالی که سیاستمداران آمریکا با این تثبیت مخالف هستند. وال استریت ژورنال با حرکت تدریجی چین برای شناور کردن نرخ یوان در برابر دالر مخالف است و معتقد است که تثبیت نرخ یوان در برابر دالر هم به نفع آمریکا است و هم به نفع چین. وال استریت ژورنال اولین جوایز پولیتزر خود را در سال‌های ۱۹۴۷ و ۱۹۵۳ به خاطر سرمقاله‌های خوبش از آن خود کرد. این روزنامه ادعا می‌کند که صفحات و کارکنان خبری و ویراستاری آن کاملاً از هم مستقل هستند. وال استریت ژورنال در قطع متوسط بلند به صورت چهار رنگ بر روی کاغذ سفید به چاپ می‌رسد.